

İSTANBUL/2012 RAPOR NO: 08
İSTANBUL/2012 REPORT NO: 08

SÖMÜRGEDEN SOYKIRIMA

ARAKAN

FROM COLONY TO GENOCIDE

ARAKAN

UHM ULUSLARARASI
HAK İHLALLERİ
İZLEME MERKEZİ
INTERNATIONAL CENTER FOR WATCHING VIOLATION OF RIGHTS
www.uhim.org

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ	5
A. GENEL BİLGİLER	7
Myanmar ve Arakan Hakkında Genel Bilgiler	7
Arakan'ın Siyasi Tarihi	8
2012'de Gerçekleşen Olayların Çıkış Sebepleri	14
B. GÖZLEMLER ve MEVCUT DURUM	16
Devlet Eliyle ve Devlet Desteğiyle Gerçekleştirilen Terör	16
Askerî Cuntadan Bugüne Arakan'da Hayat	17
Dinî ve Etnik Ayrımcılık	21
Ekonomik Alanda Gerçekleştirilen İhlaller	22
Mülteci Kamplarındaki Durum ve Mültecilik Problemi	23
C. ÖNERİLER	28

CONTENTS

FOREWORD	5
A. GENERAL INFORMATION	7
General Information about Myanmar and Arakan	7
Political History of Arakan	8
Reasons of the 2012 Happenings	13
B. CURRENT SITUATION and OBSERVATIONS	16
Terror Realized by the State and with the Support of the State	16
Life in Arakan from the Military Junta until Today	17
Religious and Ethnic Discrimination	20
Violations Realized in the Economic Field	21
The Situation in Refugee Camps and Problem of Refugeeism	22
C. SUGGESTIONS	28

sunuş

foreword

Bugün dünya üzerindeki en büyük soykırımlardan biri, hiç şüphesiz Myanmar'daki Arakanlı Müslümanların maruz kaldığı soykırım hareketidir. Bu büyük vahşet, son dönemde yoğun katliamlar ile gündeme gelmişse de, 20. yüzyılın ikinci yarısından bu yana devam etmektedir. Dünyanın sırtını döndüğü, uluslararası hukukun ve dünyada barışın teminatı olduğu iddiasındaki kurumların görmezden geldiği Arakan'da sistematik bir soykırım söz konusudur. Uluslararası Hak İhlalleri İzleme Merkezi (UHİM) olarak, tarihin en büyük soykırımlarından birine maruz kalan Myanmar'daki Arakanlıların içinde bulunduğu durumu yerinde tespit etmek, yaşadıklarını kayıt altına almak ve uluslararası hukuk nezdinde gerekli girişimlerde bulunmak üzere, yöneticilerimizden Ayhan Küçük ve Veysel Başar'ın yanı sıra araştırmacı-gazeteciler Abdullah Küçükaytekin ve Aslan Balcı'dan oluşan heyetimizle bölgeye gittik. Elinizdeki

One of the biggest genocides over the world today is, undoubtedly, the genocidal acts that Arakani Muslims in Myanmar are being exposed to. This fierce atrocity has been continuing since the second part of the twentieth century although it has recently been on the agenda because of the comprehensive massacres. There is a massacre systematically committed in Arakan, which the world turns its back to and the institutions claiming to be the guarantor of international law and the world peace totally ignore.

As the International Center for Watching Violation of Human Rights (UHİM), we went to the region with a committee consisting of our directors Ayhan Küçük and Veysel Başar, investigative journalists Abdullah Küçükaytekin and Aslan Balcı in order to observe the situation the Arakanis are in, to record what they have been experiencing and to take necessary actions in the eye of the international law. This report at your hand

bu rapor, 9-16 Ağustos 2012 tarihleri arasında Arakan mülteci kampları, Bangladeş ve Tayland'da incelemelerde bulunan heyetimizin gözlemleri, görüşme notları ve tesbitleri doğrultusunda hazırlanmıştır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki; Arakan'da uluslararası medyada yansıtıldığı şekilde bir savaş ve mücadeleden değil, soykırıma tabi tutulan ve bunun farklı aşamalarını devamlı suretle yaşayan bir halktan bahsedilmelidir. Zira Arakanlı Rohingyalar, maruz kaldıkları acımasız politikalara ve katliamlara karşı kendilerini savunma imkanına sahip olmadıkları gibi, ulusal ve uluslararası hukuk tarafından da yok sayılmakta ve savunmasız bırakılmaktadır. Uzun yıllardan beri devlet eliyle gerçekleştirilen ve son dönemlerde özellikle Budist milislerin de etkin olarak yer aldığı saldırı ve katliamlarda, uluslararası hukukta 'soykırım' olarak tanımlanan her türlü fiil işlenmektedir. Öyle ki BM dahî Arakan halkını "Dünyada en fazla zulme uğrayan insanlar" olarak tanımlamaktadır.

Bugün Arakan'da gerçek bir dram yaşanmaktadır. Kendi topraklarında maruz kaldıkları sistematik soykırım karşısında hayatta kalmak için göçe zorlanan Arakanlılar, sığındıkları sınır ülkesi Bangladeş tarafından da kabul edilmemektedir. Myanmar yönetimi tarafından Bangladeşli, Bangladeş yönetimi tarafından Myanmarlı olarak görülen Arakanlılar, her geçen gün daha da kötüleşen şartlar altında, kelimenin tam anlamıyla hayatta kalma mücadelesi vermektedir.

Eğitim imkanları kısıtlanan, ticaret yapmaları engellenen, evlilik, çocuk sahibi olma, seyahat etme gibi en temel hakları ağır şartlara bağlanan, vatandaş olarak kabul edilmeyen, Myanmar yönetimine bağlı güçler ve Budist milislerce sistematik olarak katledilen ve tecavüze uğrayan, mülteci kamplarında son derece ilkel şartlarda yaşamaya mecbur bırakılan, fuhuş çeteleri ve organ mafyaları tarafından kaçırılan, kültürel değerleri yok edilen, iskan politikalarıyla toprakları ellerinden alınan Arakan halkı, bugün dünyanın en sorunlu ve belki de en yalnız bölgesi olmaya devam ediyor.

UHİM olarak hazırladığımız bu raporun, Arakan sorununun ulusal ve uluslararası kamuoyunda kapsamlı bir yaklaşımla ele alınmasına, yaşanan soykırımın bir an önce son bulmasına, sorumluların uluslararası hukuk mercileri tarafından yargılanmasına ve Arakan için gerekli çözüm önerilerinin acilen hayata geçirilmesine katkı sağlamasını ümit ediyoruz.

was prepared in line with the observations, interview accounts and assessments of our committee that made examinations in Arakan refugee camps, Bangladesh and Thailand on the date of 9-16 August 2012.

To state firstly, there is not a war and struggle in Arakan like which is reflected by international media but a people that is subjected to genocide and continuously experience it at different levels. Arakani Rohingyas are deprived of the means to defend themselves against merciless policies and massacres; they are also being disregarded by the national and international law and left undefended. In the attacks and massacres executed by the state itself and actively participated recently by the Buddhist militias, all kinds of acts defined as "genocide" by the international law are being committed. This is a reality that even the United Nations is to define Arakani people as "the most persecuted people over the world".

Today, there exists a real tragedy in Arakan. Arakanis, who are forced to immigrate so as to survive the systematic genocidal acts realized upon them in their own lands, are not received by neighboring state Bangladesh that they took refugee. Arakanis -who are considered as Bangladeshi by Myanmar administration and, contrary to this, as Myanmarese by Bangladesh administration- struggle to survive in the strictest sense of the word under the conditions getting worse day by day.

Arakani people continue to be the most troubled and perhaps the loneliest people who have restricted educational rights, that are restrained from making trade, whose basic rights such as rights to get married and have children and to travel are stipulated to severe conditions, who are not considered as citizens, who are systematically massacred and raped by the forces of Myanmar administration and Buddhist militias, who are forced to live under terribly primitive conditions in the refugee camps, who are kidnapped by the prostitution gangs and organ mafias, whose cultural values are destroyed and whose lands are taken out of their hands through settlement policies.

We hope this report prepared by UHİM contributes to that the Arakan problem be handled with a comprehensive perspective both in national and international public, the genocide be immediately ended, the responsible actors be put on trial by international law authorities and the necessary solution offers be emergently put in practice.

genel bilgiler

general information

Myanmar ve Arakan Hakkında Genel Bilgiler

İngilizler tarafından Burma, Fransızlarca Birmanya olarak isimlendirilen, 1974'te Birmanya Sosyalist Cumhuriyeti, 1988'de Birmanya Birliği ve nihayet 1989'da Birleşik Myanmar Cumhuriyeti olarak anılan ülke; Güneydoğu Asya'da Andaman Denizi ve Bengal Körfezi kıyısında yer almaktadır. 676 bin km² lik yüzölçümüne sahip Myanmar'ın nüfusu tam olarak bilinmemekle birlikte 60 milyon olarak tahmin edilmektedir. Komşuları, Bangladeş, Çin, Hindistan, Laos ve Tayland'dır.

Myanmar'ın güneybatısında, Bengal Körfezi kıyı şeridince uzanan ve Rohingyalı Müslümanların yaşadığı Arakan ise Myanmar yönetimi tarafından 'Rakhine State' olarak isimlendirilmektedir. 36.780 km²'lik Arakan Eyaleti'nde yaşayan Rohingya Müslümanlarının sayıları da bugün tam

General Information about Myanmar and Arakan

The country, Burma, as it was called by the English and Birmanie by the French was named as Socialist Republic of Birmania in 1974, as Union of Burma in 1988 and finally as Republic of the Union of Myanmar in 1989. It is located near the Andaman Sea and the Bay of Bengal in the southeastern Asia. Estimated population of Myanmar is 60 million and it spreads over an area of 676 000 km². Neighbouring countries are Bangladesh, China, India, Laos and Thailand.

Arakan, where Rohingya Muslims live in, is called as "Rakhine State" by the Myanmar administration and located along with the Bay of Bengal. Currently, the number of Rohingya Muslims living in the province of Arakan with 36 780 km² is not to be known correctly. However, it is estimated that there

olarak bilinmemektedir. Bununla birlikte Arakan bölgesinde 1,5 milyon, zorunlu göçler sebebiyle yaşadıkları topraklardan ayrılan ve Bangladeş'teki kamplarda hayatta kalmaya çalışan toplam 1,5 milyon ve yine hayatta kalabilmek için dünyanın çeşitli bölgelerine dağılarak, Pakistan, Tayland, Malezya, Suudi Arabistan ve diğer Avrupa ülkelerine göç eden 1.5 milyon olmak üzere dünya üzerinde toplam 4,5 milyon Arakanlı olduğu tahmin edilmektedir. Öte yandan, Arakan Eyaleti'nin güneyinde tarihsel olarak varlıklarını sürdüren Maghların, yani Rakhine'lerin (Rakhaings) yaşadığı bilinmektedir. Ayrıca iç göçlerle yoğun bir Budist nüfusun oluşmasına da zemin hazırlanmıştır.

Ülkede Arakanlıların dışında değişik milletlerden oluşan Müslümanlar da vardır. Resmî rakamlara göre ülke nüfusunun % 4-5'i Müslümandır ki bu da yaklaşık 3-4 milyona tekabül etmektedir. Onlar da tıpkı Arakanlılar gibi zorunlu göçe tabi tutulmuş ve ülkenin değişik bölgelerine dağılmışlardır. Çin'deki baskı rejiminden kaçan ve Panthay olarak bilinen Çinli Müslümanlar, özellikle de Yunnan'dan gelenler, Myanmar'ın kuzeyinde Shan eyaletine yerleşmişlerdir.

Değerli madenlere, jeopolitik ve jeostratejik bir konuma sahip olan ülkede, özellikle sorunlu bölge olan Arakan eyaleti, zümrüt, yakut, petrol, pirinç ve kereste bakımından zengindir. Ülkenin başlıca doğal kaynakları ise petrol, kereste, kalay, antimon, çinko, bakır, tungsten, kurşun, kömür, mermer, kireçtaşı, değerli taşlar, doğalgaz ve hidro-enerjidir.

Uluslararası ticaretin işleyişi bakımından çok büyük stratejik öneme sahip olan Myanmar, özellikle petrol taşımacılığı noktasında körfezden gelen hatların dağıtımını açısından merkezî bir noktadır ve bu yönüyle Çin için hayati öneme haizdir.

Arakan'ın Siyasi Tarihi

Arakan'ın, milat öncesi dönemlere dek uzanan bir tarihi vardır. Bu bölgede Dhanyavadi ve Vesali krallıklarının kurulduğu bilinmektedir. Bölge 8. yüzyılda İslam'la tanışmıştır. Müslüman tüccarlar aracılığıyla başlayan bu ilişki, 15. yüzyılda Arakan İslam Krallığı'nın kurulmasına giden yolu açmış ve bu tarihten sonra Arakan toprakları

is 1.5 million people forced to leave their lands; another 1.5 million struggle

to survive in the camps in Bangladesh; 1.5 million more spread over the world in order to survive and migrated to Pakistan, Thailand, Malaysia, Saudi Arabia and some European countries; all in all, the estimated population of Arakani people over the world amounts to 4.5 million. On the other hand, it is known that Maghs, i.e. Rakhaings, continue to live in the south of Arakan province. Internal migration paved the way for a dense Buddhist population to emerge.

There are Muslim populations in the country which is composed of different nations. According to official records, 4-5% of the population is Muslim and that means 3-4 million approximately. They are also forced to leave like Arakanis and spread over different parts of the country. Chinese Muslims who is known as Pantay and fled from the oppressive regime in China -especially those coming from Yunnan- settled in Shan province in the northern Myanmar.

The country has rich resources of precious metals and geopolitical and geostrategic importance; Arakan province is also highly rich in terms of emerald, ruby, oil, rice and lumber resources. Main natural resources of the country are oil, lumber, stannum, antimony, zinc, copper, tungsten, lead, coal, marble, limestone, precious stones, natural gas and hydro-energy.

Myanmar having a strategical importance in regard to international trade mechanism is a central point particularly for oil transportation due to the distribution of the lines arriving from the bay and has a vital importance for China.

Political History of Arakan

Arakan has a long history dating back to times before Christ. It is known that there were two kingdoms in this region called as Dhanyavadi and Vesali. The region was introduced to Islam in the eighth century. Relations started by the means of Muslim tradesmen paved the way for Arakan Republic of Islam to be established in the fifteenth century and from then on Arakani lands was Islamised. Departing from this historical information, toponyms in the region and the other etymological evidences, it can be said that

İslamlaşmıştır. Bu tarihî bilgilerden, bölgedeki yer isimlerinden ve diğer etimolojik olgulardan hareketle, bölgenin Budistlerden çok daha önce Müslümanların hâkimiyeti altında kaldığı söylenebilir.

8. yüzyılda Yemenli Müslüman tüccarlar gemilerle Arakan diyarına gelmiştir. Gemilerinden biri Arakan adalarından birinde kayalara çarparak parçalanınca, mürettebattan sağ kurtulanlar kıyıya çıkmış ve kurtuluşun verdiği sevinçle de hayat buldukları bu adayı 'Ardu'rrahmeh/ Rahmet Diyarı' olarak isimlendirmişler, ardından burada yaşamaya devam etmiş ve bölgenin yerel halkı arasına katılmışlardır.

İslam dini toplumda yaygın olarak kabul görmeye başlayınca, dönemin kralı olan Naramaikla da İslam'ı seçerek Müslüman olmuş, böylece ilk kez 15. yüzyılda bölgede Arakan İslam Krallığı kurulmuştur. Halkın çoğunluğunun Müslüman olduğu Arakan'da, aynı halka mensub olan Budistler de vardır. Bu sebeple o tarihten itibaren Arakan'ın iki yerli halkından Müslüman olanlara 'Rohingyalar', Budist olanlara ise 'Rakhineler' (Maghlar) denilmiştir.

Arakan İslam Devleti 1784 yılına kadar yaşamış, bu tarihte başlayan İngiliz işgalinde Arakan halkı Müslümanı ve Budistiyle büyük zulümlere maruz kalmıştır. Bu zulüm karşısında o zamanki komşu olan Hindistan'ın değişik şehirlerine, daha çok sınır komşusu olan Bengal eyaletine zorunlu göçler gerçekleşmiştir. Hindistan'ın İngiltere tarafından 1826 yılında işgal edilmesinden sonra Burma da İngiliz sömürge güçlerinin kontrolü altına girmiş ve İngiltere'nin dünya üzerindeki pek çok sömürge bölgesinden biri haline gelmiştir.

Sömürgeci güçlerin uyguladığı ve yönlendirdiği politikalarla yüzyıllardır birarada huzur içerisinde yaşayan halkın arasına

the region came under the rule of Muslims long before the Buddhists.

In the eighth century, Yemeni Muslim tradesmen sailed to Arakan lands. Unfortunately, one of their ships crashed into the reef and those who survived the accident came ashore. In a great happiness to survive this tragical accident, they named the island -through which they remained alive- as Ardurrahmah, i.e. Land of Mercy. They continued to live there and intermingled with indigenous people of the region.

When religion of Islam began to be widely accepted in society, the then king Naramaikla converted to Islam and thereby Arakan Kingdom of Islam was established in the region for the first time. There were Buddhists belonging into the same community where the majority was Muslim. For that reason, Muslims in the society were called as Rohingyas whereas the Buddhists were called as Rakhines (Maghs) from then on.

Islamic State of Arakan existed until the year of 1784 and from then on Arakani people, both Muslims and Buddhists came under severe oppression by the British occupation. As a result of this cruelty, there experienced forced migrations to the then neighbour India and mostly to the neighboring Bengal province. After the British occupation of India in 1826, Burma also came under the control of the British colonial forces and became one of the numerous British colonies over the world.

The policies practiced and manipulated by the colonial powers poisoned the people that coexisted peacefully for centuries and Buddhists were provoked against Muslim community. Thakin Party that realized terrorist attacks especially during 1930s was supported

nifak tohumları ekilmiş, Budistler Müslüman halka karşı kışkırtılmıştır. Özellikle 1930'lu yıllarda terör eylemleri yapan Thakin Partisi İngilizler tarafından desteklenmiş, Burma'nın 1937 yılında İngiliz sömürgesinde kalmak kaydıyla Hindistan'dan ayrılmasından sonra da ülke yönetimi, Thakin Partisi'ne verilmiştir. Budistlerle Müslümanlar eşit nüfusa sahip olmalarına rağmen Müslümanlar azınlık olarak tanımlanmış ve ülke yönetiminde söz sahibi olamamışlardır. İngilizler devamlı olarak Müslümanların Budistler için büyük bir tehlike olduğu propagandasını yapmış, Budistlere silah desteği de vererek onları Müslüman halka karşı kışkırtmıştır.

28 Mart 1942'de Budist Rakhine teröristler Minbya şehrinin Canbili köyünde yaşayan Müslümanlara saldırmış, köyde bulunan kadın-erkek, genç-yaşlı tüm insanlar, sahip oldukları hayvanlar ile birlikte vahşice katledilmiştir. Müslümanları öldüren kişilere Müslümanların malları ve yerlerinin hibe edileceğinin İngiliz destekli radyodan ilan edilmesiyle kısa sürede tüm Arakan'da Müslümanlara yönelik katliamlar gerçekleştirilmiştir. Aylarca devam eden bu katliamlarda öldürülen Müslümanların sayısının 150 binin üzerinde olduğu ifade edilmektedir. 1942'de gerçekleştirilen katliamlar ve buna bağlı göçlerle birlikte Müslümanların sayısal varlığı daha da azalmış ve Müslüman nüfus Arakan'da gerçekten azınlık durumuna düşmüştür. Bölgede bulunan Hindistan asıllı Müslümanlar bölgeden uzaklaştırılmaya başlanmış, yerli Rohingya Müslümanları da 'Hintli Müslüman' oldukları iddiasıyla bölgeden göç etmeye zorlanmıştır. Bu yalan tez günümüze kadar işlenmiş ve sistematik soykırımın temel tezini oluşturmuştur.

1948 yılında İngiltere sömürgesi fiilen bitmiş, yapılan antlaşmalarla Arakan bölgesi Burma'ya bırakılmıştır. Uzun yıllardır İngilizlerle işbirliği içerisinde olan Budist Burmalılar, yardımlarının karşılığını böylece almıştır. Benzer şekilde yine Müslümanların yaşadığı Patani bölgesi de bir başka Budist yönetimin bulunduğu Tayland'a bırakılmıştır. O tarihten bu yana gerek Arakan, gerek Patani'deki sistematik devlet terörü Budist yönetimler tarafından sürdürülmektedir. Yeni devletin anayasa hazırlıkları çerçevesinde gündeme gelen 1947 Panglong Konferansı'nda kabul edilen etnik azınlıklara otonom hakkını da içeren anayasa taslağı kabul edilmiştir. Müslümanlar, Panglong'da yer almamakla

by the British. State administration was handed over to Thakin Party after its breakup with India in 1937 on the condition that it remained under the British colonial rule. Muslims were defined as minorities although they had equal size of population with Buddhists and they could not have a voice in governing the country. The British sustained a continuous campaign imposing an idea that Muslims posed a threat for Buddhists and provoked Buddhists against Muslim community by giving them weapons.

On 28 March 1942, Buddhist Rakhine terrorists attacked Muslims living in the village of Canbili of Minbya city and brutally killed livestock and all people, man and woman, young and old alike. With the announcement in the British supported radio channel that anybody killing Muslims would be awarded with the properties and estates of the killed, there experienced massacres over Muslims all along Arakan within a short while. During these massacres lasting for months, the number of Muslims killed is estimated to be over 150 000. The quantitative existence of Muslims dramatically decreased due to 1942 massacres and the migrations happened in the wake of them, therefore Muslim population turned to be a minority in Arakan. Ethnically Indian Muslims living in the region began to be removed and indigenous Rohingya Muslims were forced to leave the region on charges that they are Indian Muslims. This false argument has been continued to be implemented and come to be the main basis for systematic genocide.

The British colonial rule ended de facto in 1948 and Arakan region was left to Burma in accordance with the agreements done. Buddhist Burmese who were in collaboration with the British for long years became awarded in return for their help. Similarly, Patani region in which Muslims live was left to Thailand that has a Buddhist government as well. From then on, systematic state terrorism both in Arakan and Patani has been carried on by Buddhist governments.

Within the framework of constitutional arrangements of the new state, the constitution draft that entitled ethnic minorities the right to autonomy –accepted in 1947 Panglong Conference- was accepted. Muslims did not take part in Panglong. The issue of autonomy right of ethnic communities which was resolved in aforementioned conference was put on the shelf after

beraber, sözkonusu konferansta karar verilen ‘etnik unsurların otonom hakları’ meselesi, Aung San’ın bağımsızlıktan kısa bir süre önce Burma ultra-milliyetçilerince katledilmesiyle rafa kaldırılmıştır. Böylece, 1948 yılında gelen bağımsızlığın temelleri, demokrasi, eşitlik ve otonomi hakkına dayanan Panglong Konferansı’ndaki kararlar muvacehesinde yazılan anayasaya değil, ultra-milliyetçilerin kaleme aldığı alternatif anayasaya dayanmaktadır. Bu anayasa, etnik unsurların varlığını tanımadığı gibi, ülkede etnik çoğunluğun baskı ve zulmünün ortaya çıkmasına da neden olmuştur. Arakan Eyaleti, Müslümanların varlığına rağmen bu konferansa davet edilmemiş, onların yerine Arakan’daki Budist Maghların siyasî temsiliyetine devredilmiştir.

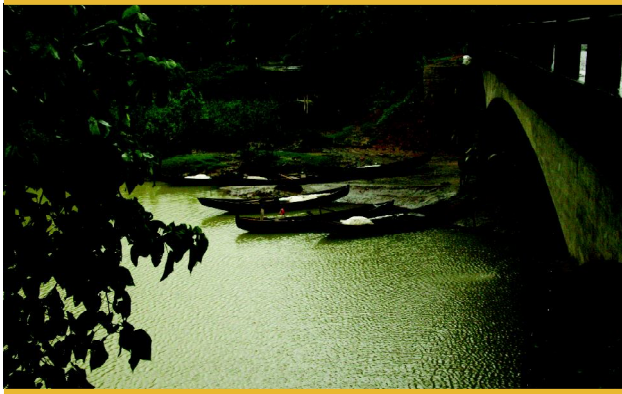
Burma bağımsız olduktan sonra Arakanlı Müslümanlar devamlı olarak Burmalı Budistlerin baskı ve katliamına maruz kaldı. İşkence ve zulme karşı daha fazla dayanamayan Müslüman halk silahlanmak zorunda kaldı. Her iki taraftan da büyük kayıplar verildiğini gören Burma devleti şeytani bir plan yaptı. Burma devlet başkanı Müslümanların güçlü olduğu Butidaung ve Maungdav şehirlerini ziyaret ederek Müslümanlara ‘eşit vatandaşlık’ vaadi karşılığında Müslümanların silahlarını bırakmasını istedi. Müslümanlar da bu yalan vaatlere kanarak silahlarını bırakıp teslim olunca hepsi idam edildi. Mukavemet edecek kimse kalmayınca Budist Burma devleti sistematik şekilde katliam ve şiddetlere devam etti.

1962 yılında Ne Win başkanlığındaki askerler yönetime el koydular ama Arakan’da yaşayan Müslümanlar açısından değişen bir şey olmadı. Hatta zulüm politikaları daha da arttı. Müslümanların tüm mallarına ve mülklerine el

the killing of Aung San by ultra-nationalist Burmese just before the independence. For these reasons, the fundamentals of the independence coming in 1948 are not based on the constitution written in line with the resolutions of Panglong Conference, that have a basis on the rights to democracy, equality and autonomy, but an alternative constitution written by ultra-nationalists. This constitution was not to recognize the existence of ethnic minorities and so caused oppression and atrocity by the ethnic majority to emerge. Arakan province was not invited to this conference despite the existence of Muslims and it was handed over to political representation of Buddhist Maghs in Arakan instead.

After the independence of Burma, Arakani Muslims were exposed to continuous oppression and atrocity of Burmese Buddhists. Muslim community that could not endure torture and brutality anymore was obliged to get armed. Burmese state noticed that both sides suffered heavy losses and made an evil plan. Burmese president visited the cities Butidaung and Maungdav in which Muslims were strong and asked them to lay down arms in return for the promise of “equal citizenship”. Nevertheless, all of the Muslims were executed right after they laid down arms by being cheated with this false promise. When there remained nobody to resist, Buddisht Burmese state sustained its brutal and atrocious activities systematically.

In the year of 1962, soldiers headed by Ne Win took over the administration but nothing changed in terms of Muslims living in Arakan. Moreover, atrocious policies became intensified. All properties and estates of Muslims were confiscated. Later on their identity was ignored. Those people who had no identity and

konuldu. Daha sonra da kimlikleri yok sayıldı. Kimliği ve malı olmayan bu kişiler vatandaş olarak kabul edilmemeye başlandı. Vatandaşlık hakları ellerinden alınan Arakanlı Müslümanlar 'Bangladeş'ten gelmiş kaçak balıkçı köylüleri' olarak lanse edilmeye başlandı. Devlet dairelerinde çalışan tüm Arakanlı Müslümanlar görevlerinden uzaklaştırıldı. Bölgeye getirilen Budistler yerleştirilip demografik yapı değiştirilmeye başlandı.

Arakan eyaletinde yaşayan Müslüman halkın evlerine düzenli olarak baskınlar düzenlenmeye başlandı. Halk canını kurtarmak için dağlara doğru kaçıp bu bölgelerde yaşamaya başladı. Budist Rakhineler ne kadar Rohingya Müslümanı öldürürse öldürsün hiçbir şekilde suçlanmıyor ve ceza almıyorlardı. Devlet himayesindeki milis güçler toprak elde etmek için devamlı olarak Müslüman katletmeye başladılar. Buda'nın öğretilerine göre insan öldürmek yasak olmasına rağmen, Budist din adamları 'Müslümanları öldürmenin dinen yasak olmadığını' açıkladılar. Askerî cuntanın baskısı ile sözde Budist din adamları Müslümanların kızlarını kaçırmaları ve eşlerine tecavüz etmeleri konusunda azmettirici beyanlar verdiler. Askerî cunta değişik adlarla onlarca plan yaparak Arakanlı Müslümanları bu topraklardan atmak ve bölgeyi tamamen Budistlerin kontrolünde tutmak için baskınlar yaptılar. Yüzbinlerce insan öldürüldü, milyonlarcası ise başka ülkelere göç etmek zorunda kaldı. Göçler en çok komşu ülke Bangladeş'e oldu. Aralarında resmî bir sınır olmamasının avantajı ile botlarla ve sallarla Naf Nehri yolu ile Bangladeş'e rahatlıkla geçilebiliyordu. Naf Nehri'nin Myanmar tarafındaki Maungdaw ve nehirde 12 kilometre içerideki Bulhidaung şehirleri sistematik bir şekilde Rohingya Müslümanlarının katledildiği yerlerdir.

Şiddet olayları 1990'lı yıllarda yine tırmanışa geçti. Yüzbinlerce Arakanlı yine saldırıya uğradı, evleri yakıldı, kadınları, kızları ve küçük çocukları kaçırılmaya başlandı. Çareyi yine Bangladeş'e göç etmekte bulan Müslümanlar yine ilkel sal ve botlarla Bangladeş'e mülteci olarak gelmek zorunda kaldılar. Boşalan yerlere dışardan getirilmiş olan Budistler yerleştirilmeye başlandı. Bölgeye yerleşen Budistlere para yardımının yanı sıra, birçok imtiyazlar da verildi.

Bu süreçte Müslümanlara ait mezarlıklar ve tarihî eserler

properties were begun not to be accepted as citizens. Arakani Muslims whose right of citizenship was taken away from them were deemed as "illegal fishing villagers coming from Bangladesh". All Arakani Muslims working at public institutions were removed from their posts. Buddhists from Bangladesh were brought to the region and demographic structure began to be changed. The houses of Muslim community living in Arakan province were begun to be raided. People fled to the mountains in order to survive and began to live there. Howsoever numerous Rohingya Muslims were killed by Buddhist Rakhines, they were never accused and punished. Militia forces under the state patronage began to massacre Muslims continuously so as to obtain territory. Although it is forbidden to kill somebody according to Buddha's teachings, Buddhist clergymen declared that killing Muslims was not forbidden religiously. Under the junta's oppression, so called Buddhist clergymen made statements encouraging people to kidnap Muslims' daughters and rape their women. The military junta carried on tens of plans under different names and organized operations in order to remove Arakani Muslims from these lands and to keep the region under Buddhists' total control. Hundreds of thousands people were killed, millions of people were forced to migrate to other countries. Most of the migrations were to the neighboring country Bangladesh. Since there was no official border between the two countries, people easily crossed the River Naf by boats and rafts and reached Bangladesh. Maungdaw city in the Myanmar side of the River Naf and Bulhidaung city, 12 kilometers away from the river, are the places in which Rohingya Muslims were killed systematically.

Acts of violence climbed up again in the 1990s. Hundreds of thousands Arakanis were attacked again, their houses burnt, their women, daughters and kids kidnapped. Muslims who saw the migration to Bangladesh as a solution again had to go to Bangladesh as refugees by boats and rafts. Buddhists from without were begun to be brought to and settled in the depopulated places. Buddhists settled in the region were given financial support and besides that they were granted some privileges.

During this period, Muslim cemeteries and historical

tamamen yok edildi. Milliyetçi ve şovenist Myanmarlılar tarafından, bu bölgenin Müslümanlara ait olduğunu kanıtlayacak tüm belge ve deliller ortadan kaldırıldı. Yeni yapılan Budist tapınaklarının yapılış tarihi, yapılışından çok daha önceki tarihler olarak gösterildi. Yer isimleri de kültür emperyalizminden nasibini aldı. İslam döneminden kalma tüm şehir ve köy isimlerinin adları değiştirildi. Arakan'ın şimdiki başkenti olan Sitve şehrinin asıl adı 'Akyab' idi. Daha bunun gibi yüzlerce yerin ismi değiştirilmiştir.

Cuntanın işbaşına gelmesinden 2000'li yılların başına kadar, yani 1962–2000 yılları arasında 35 bin Arakan Müslümanı öldürüldü. Yüzlerce kadına tecavüz edildi ve Müslümanların tüm mal varlıklarına el konuldu. Devletin iletişim araçları, İslam dini hakkında yalan ve iftiralar yaymak için kullanıldı. Her yıl sistematik bir şekilde Arakan Müslümanları baskı sonucu evlerini bırakarak komşu ülkelere mülteci olarak veya kaçak yollarla giriş yapmaya devam etmektedir. Ülke, 2007 yılında bir 'renkli devrim' girişimine sahne olmuştur. Safran Devrimi adı verilen ve Budist rahiplerin büyük bir rol oynadığı bu girişim başarısız olmasına karşın, ülkede 2008 yılında ilan edilen yeni anayasanın ardından 2010 yılında gerçekleştirilen seçimler sonucunda cumhuriyet rejimine geçiş yapılmış, ancak Myanmar Ordusu'nun desteğine sahip olan Birlik Dayanışma ve Kalkınma Partisi'nin seçimleri % 80'lik oy oranıyla kazandığı ilan edilmiştir. Bu sonuç, seçimlerde geniş çaplı usulsüzlüklerin yaşandığını iddia eden diğer siyasal hareketlerin itirazlarına karşın değişmemiştir.

Cuntanın isteği dışında hareket eden veya düşünen her kim varsa suçlu ve düşman gören bu zihniyet, Müslümanlara ve özellikle de Arakan bölgesindeki Müslümanlara baskı

monuments were totally destroyed. All kinds of documents and evidences proving that this region belongs to Muslims were annihilated by the nationalist and chauvinist Myanmarese. Construction dates of the and all properties of Muslims were confiscated. Mass media of the state was utilized in order to spread misinformation and aspersions on the religion of Islam. Every year, Arakani Muslims continue to flee to neighbouring countries as refugees or illegal aliens due to the systematic oppression.

The country witnessed an attempt for a "colorful revolution" in 2007. This attempt, which was called as "Saffron Revolution" and Buddhists clergymen played a major role in, failed. Despite all, after 2010 elections held following the declaration of the new constitution in 2008, the transition to republican regime was realized; with the 80% of the votes, the winner of the elections was declared to be Union Solidarity and Development Party having the support of Myanmar Army. The result did not change despite of objections made by other political movements asserting that there was a large scale infraction of rules in the elections.

This mentality considers anybody guilty and enemy who acts and thinks in opposition to the junta and executes oppression and genocidal actions over Muslims and particularly Muslims in the region of Arakan. The oppressive acts, killings and deportations executed over Muslims at different times have intensified incredibly since June 2012.

Reasons of the 2012 Happenings

The country came under the rule of the military junta periodically following its indepenence in 1948 and

ve soykırım uygulamaktadır. Değişik aralıklarla Müslümanlara uyguladığı baskın, sürgün ve öldürme olayları Haziran 2012'den sonra büyük bir ivme kazanmıştır.

2012'de Gerçekleşen Olayların Çıkış Sebepleri

Ülke bağımsızlığını ilan ettiği 1948 yılından sonra aralıklarla, 1962 yılından itibaren de tamamen askerî cuntanın yönetiminde kalmış, ancak 2011'de parlamento seçimlerine gidilebilmiş ve askerî cunta etkinliğini büyükölçüde kaybetmiştir. Bu seçimle birlikte parlamento sivil siyasetçiler de girmiştir.

Bu seçimlerde Arakan Müslümanları da parlamento 46 temsilci göndermeye hak kazanmış, ancak cunta buna müsaade etmemiş ve yalnızca 3 temsilciyi kabul etmiştir. Gasp edilen 43 parlamento sandalyesi de Budist temsilcilere verilmiştir.

Bu seçimlerde Rohingya halkına kimlik verileceği açıklanmıştır. 16 Ekim 2011'de, Myanmar'da kurulan yeni hükümet, kayıtlı Rohingya mültecilerini geri almaya karar vermiştir. Bu büyük ve tarihi bir gelişmedir. 2014 yılında Myanmar'da yapılması planlanan yeni seçimler öncesinde seçmen kütüklerinin belirlenecek olması Müslümanlara yönelik son saldırıların altında yatan sebeplerin başında gelmektedir. Seçimlerden önce Arakan'daki Rohingya nüfusu azaltılarak seçimlerde Budistlerin etkin olması hedeflenmektedir. Son iki yıldır Arakan eyaletinde bulunan doğalgazın ekonomik değerinin milyarlarca Dolar olması ve Arakan'ın sahip olduğu diğer doğal kaynaklar, olayların başlamasında diğer önemli bir etkidir.

Mayıs 2012 sonlarında Ramri kentinde Budist bir rahibeye 3 Rohingyanın tecavüz ettiği ve öldürdüğü yalan haberi yayılmış ve bu haber tüm medya kuruluşlarında flaş haber olarak verilerek halk galeyana getirilmiştir. 'Namuslarını kurtarmak için' intikam yeminleri edilmiş Budist rahiplerden görüşler alınmaya ve Tanrının emri gereği intikamın şart olduğu sesli şekilde dillendirilmeye başlanmıştır. 3 Haziran 2012 günü umre ziyaretinden dönen 10 Müslüman, otobüsle evlerine gitmeye çalışırken gözü dönmüş Budistler araçta bulunanları katletmiştir. Bununla yetinmeyen teröristler, komşu şehir olan Moundaw'daki Müslümanlara cuma namazı çıkışı saldırmıştır. Evler,

completely as of the year of 1962. However, parliamentary elections could be held in 2011 and the military junta lost its influence considerably. Through the elections civil politicians could also enter the parliament.

During these elections, Arakani Muslims gained the right to send 46 representatives to the parliament but the junta did not give the permission for this and admitted only 3 representatives. 43 seats seized were given to the Buddhist representatives.

During these elections, it was declared that Rohingya people be given identity cards. In 2011, the new cabinet formed in Myanmar concluded to retrieve the registered Rohingya refugees. This is a great and historical development. One of the main reasons underlining recent attacks against Muslims is the identification of electoral rolls before the coming elections in 2014 which is planned to be held in Myanmar. The aim is to increase the influence of Buddhists in the elections by diminishing Rohingya population in Arakan before the elections. That material value of natural gas in Arakan province is worth millions of dollars and other resources Arakan has are among the other important factors which cause recent happenings to emerge.

At the end of May 2012, falsified news that a Buddhist nun in Ramri city was raped and killed by 3 Rohingyas was spread over; all media companies broadcast it as breaking news and stirred people up. Promises of revenge were made "so as to restore their honour", opinions of the Buddhist clergymen were asked and it was begun to be spoken out loudly that taking revenge was required in line with god's command.

On the date of 3 June 2012, furious Buddhists killed 10 Muslims that were back from umrah visit and on the way their home by bus. Terrorists not satisfied with this attacked on Muslims that just prayed Friday sermon and went out of the mosque in the neighbouring city Moundaw. Houses, shops and workplaces were begun to be plundered and Muslims be killed on the streets. During these happenings that state forces were a mere spectator, bodies of the killed were rounded up and burnt.

After that day events began to spread in waves. In the events spread towards the capital city of the province, Sitve (Akyab), an intensive attack was started against the Muslims with a population over

dükkânlar ve işyerleri yağmalanmaya, Müslümanlar sokak ortasında öldürülmeye başlanmıştır. Devlet güçlerinin seyirci kaldığı olaylarda katledilen kişilerin cesetleri toplanarak yakılmıştır.

Bu tarihten sonra olaylar dalga dalga yayılmaya başlamıştır. Eyalet başkenti olan Sitve (Akyab) şehrine sığınan olaylarda 1,5 milyonun üzerindeki Müslüman nüfusa karşı yoğun bir saldırı başlatılmıştır. Ülkede hükümet kontrolünde yayın yapan tek medya kuruluşu ise Müslümanların Budistlere saldırdığı ve öldürdüğü yönünde bilgiler vermektedir. Bu haberlerle oluşturulan hava sonrasında binlerce Müslüman tutuklanmış, camiler kuşatılmış ve Müslüman halkın sokağa çıkması yasaklanmıştır. Devlet güçleri destekli 'Lon Thein' milis teröristlerinin, Müslümanların evlerini basarak gerçekleştirdikleri katliamlarla halk bölgeyi terketmek zorunda kalmıştır. Bu baskınlardan sonra halk, ilkel botlarla Bangladeş'e doğru kaçmaya başlamıştır. Son olaylarda ölenlerin sayısının 5 bini geçtiği ve 10 bin kişiden de haber alınamadığı ifade edilmektedir.

1.5 million. The only state-led media organization in the country gave misinformation in a way that Muslims attacked and killed Buddhists. In an atmosphere shaped by this news, thousands of Muslims were arrested, mosques laid siege and Muslims imposed a curfew. "Lon Thein" militia terrorists supported by state forces invaded homes and massacred people; and therefore people had to leave the region. Following these invasions the people started fleeing toward Bangladesh by using primitive rafts. It is stated that the number of the killed exceeds 5 000 and there is not any news about other 10 000 people.

gözlemler ve mevcut durum

observations and current situation

Devlet Eliyle ve Devlet Desteğiyle Gerçekleştirilen Terör

Bugün Myanmar resmî güçlerinin Arakan halkına karşı giriştiği sistematik soykırımın yanısıra, devlet destekli Budist terör örgütü 'Lon Thein' de Müslümanların köylerine ve işyerlerine saldırmaya devam etmektedir. Budist teröristler tüm bölgeyi Müslümanlardan arındırmayı amaçlamaktadır. Ölen, yaralanan, tecavüze uğrayan ve kaçırılan kızların, çocukların ve insanların tam olarak sayıları bilinmemektedir. Şiddet olaylarını gerçekleştirenlerin bir kısmı askerî güvenlik güçleri, diğer kısmı ise devlet destekli Budist çetelerdir. Yaşanan süreçte şiddet olaylarının asıl kurbanları Müslümanlar olmasına rağmen, gözaltına alınan ve suçlu olarak lanse edilenler de yine Rohingya Müslümanlarıdır. Ülkedeki askerî cuntanın başı olan Thein Sein, yaptığı

Terror Realized by the State and with the Support of the State

Besides the current systematic genocide of Arakan people by Myanmar official forces, state-supported Buddhist terrorist organization Lon Thein also continues to attack Muslims villages and workplaces. Buddhist terrorists aim at cleansing up the whole region from Muslims. The number of people killed and injured, of girls, children and adults raped and kidnapped is not exactly known.

These violent acts were realized partly by military security forces and partly state-supported Buddhist bands. Although the real victims of the violent actions during this period are Muslims, it is Rohingya Muslims themselves that are detained and considered guilty. Thein Sein, head of the military junta in the country, states that the only solution is mass removal of Rohingyas

açıklamada, tek çözümün Rohingyaların topluca ülkeden sürülmesi veya başka üçüncü bir ülkeye gönderilmeleri olduğunu açıklamıştır. Öte yandan Myanmar'ın Hong Kong elçisi Ye Nane Aung'un, Güneydoğu Asya Ülkeleri Birliği toplantısında, diğer ülke yetkililerine gönderdiği mektupta kullandığı ırkçı ifadeler devletin bakış açısını yansıtmaktadır. Mektupta Rohingyaların Myanmarlı olmadığı ileri sürülmüş; *"Ciltleri yumuşak ve pürüzsüz, yakışıklı Myanmarlıların aksine, fotoğraflarından onların teninin koyu kahverengi olduğunu görüyorsunuz."* ifadeleri yer almıştır.

Burma'daki rahiplerin hazırladıkları bir broşürde ise Arakanlı Müslümanlar 'vahşi doğallılar' olarak nitelendirilmektedir. Budist rahiplerin lideri Ashin Htawara, Londra'da düzenlediği bir toplantıda Rohingyalar için toplama kampları kurulmasını teklif ederek, hükümetinden Arakan Müslümanlarını 'doğdukları topraklara geri göndermesini' istemiştir.

Myanmar'daki kötüleşen durumun ortasında gelen, demokrasi yanlısı ve Nobel ödüllü lideri Aung San Suu Kyi, Rakhine bölgesinde Budist militanlar ve Myanmar ordusu tarafından gerçekleştirilen katliamlara sessiz kalmış, dahası Rohingyalara sempati duymayı bile reddetmiştir. Diğer Nobel ödüllü Tibetli Budist lider Dalai Lama (Tenzin Gyatso) da, Budist Myanmar'da Müslümanlara karşı gerçekleştirilen toplu katliamlara dair henüz ciddi herhangi bir açıklamada bulunmamıştır.

Askerî Cuntadan Bugüne Arakan'da Hayat

Gerek İngiliz sömürge yönetimi döneminde, gerek Burma'nın bağımsızlığından sonra Arakanlı Müslümanlar sistematik olarak zulme maruz bırakılmıştır. Ancak Arakan'ın üzerindeki kara bulutlar 1962'deki darbe döneminde daha da artmıştır. Rohingyalar askerî yönetim altında sorgusuz tutuklanma, işkence, toplu katliam, tecavüz gibi insanlık dışı uygulamalara maruz kalmış, halkın tüm hak ve özgürlükleri elinden alınmıştır. En temel hakları dahî tanınmayan insanlar, ormanlarda ilkel bir yaşama itilmiştir.

Uzun yıllardır Müslüman nüfusun eğitim imkânları ellerinden alınmakta ve Müslümanların cahil kalmaları için

from the country or their relegation to another country. On the other hand, racist sentences in the letters sent to officials of the other countries in the meeting of the Union of Southeastern Asian Countries by Ye Nane Aung, Myanmar representative to Hong Kong, reflects the government's point of view. In the letters, it is asserted that Rohingyas are not from Myanmar and statements like "Contrary to soft and smooth skinned, handsome Myanmarese, yo see in the pictures that their skin is dark brown" take place.

In a brochure prepared by Burmese clergymen, Arakani Muslims are depicted as having "wild nature". Ashin Htawara, the leader of Burmese clergymen, proposed in a meeting held in London that concentrations camps be formed for Rohingyas and asked his government that Arakani Muslims be sent "to their lands in which they were born".

Emerging in the middle of this worsening situation in Myanmar, Aung San Suu Kyi who is pro-democracy and Nobelist leader kept silent against the massacres realized by Myanmarese army and even refused to sympathise with Rohingyas. Another nobel-winning Tibetan Buddhist leader Dalai Lama (Tenzin Kyatso) also did not make any serious statements yet regarding mass killings of Muslims in Myanmar.

Life in Arakan from the Military Junta until Today

Arakani Muslims were exposed to systematic atrocities both during British colonization period and after the independence of Burma. However, dark clouds on the horizon of Arakan appeared more intensively with the revolutionary period in 1962. Rohingyas were subjected to inhuman practices under the military administration such as arrest without investigation, torture, mass killings, rapes and all rights and freedoms were taken away from the people. Even their basic rights were not recognized and people were forced to live in forests in a primitive way.

For long years, educational possibilities of the Muslim population were taken from their hands and all kinds of policies were carried out so as to make Muslims stay ignorant. Children are only allowed to get a primary education; they are forbidden to receive secondary and university level education. They are allowed to sustain a higher education if and only if they convert and become Buddhists.

Building new house in the region is subject to permission

her türlü yol denenmektedir. Çocukların ancak ilkokul seviyesinde eğitim almalarına izin verilmektedir; ortaokul, lise veya üniversite eğitimi almaları ise yasaklanmıştır. Müslümanlar ancak din değiştirip Budist olurlarsa yüksek öğretime devam edebilmektedirler.

Bölgede yeni ev yapmak da izne tâbîdir. Yeni ev yapmak isteyenler, evlerini betonarme değil tahta ve keresteden yapmak zorundadır. Müslüman halk tarafından yapılan evler kendilerine değil devlete aittir. Bu evler eğer bir şekilde zarar görürse, sorumlusu o evde oturan kişiler kabul edilmekte ve devletin evine zarar verme gerekçesiyle 6 yıla kadar hapis cezasına çarptırılmaktadır. Bu nedenle Budist milis kuvvetleri köylere baskın yaptıklarında ilk olarak evleri yakmaktadırlar. Hem evi yakılmış hem de devlete karşı suçlu duruma düşmüş Müslümanlar eğer hala hayatta iseler, kaçmaktan başka çareleri yoktur.

Ülkede yaşayan Müslümanların hiçbir sosyal ve hukukî hakkı bulunmamaktadır. Gerek devlet yetkilileri, gerekse Budistler tarafından Müslümanlara isnat edilen suçlar sorgusuz sualsiz kabul görmekte, Müslümanların itiraz veya kendini savunma hakkı bulunmamaktadır. Polis veya askerî güçler istediği zaman ve istediği şekilde Müslümanların evlerine baskın düzenleyebilmektedir. Ülkedeki Müslümanlar kendilerinden rüşvet isteyen polislere ya da diğer askerî güçlere itiraz ya da mukavemet etmeleri durumunda, en az 4 yıl hapisle cezalandırılmaktadırlar.

“Hiçkimse vatandaşlık haklarından mahrum edilemez.” diyen Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Deklarasyonu’nun 15. Maddesi’ni ihlâl ederek 1982’de askerî cunta tarafından

as well. Those who want to build new houses are allowed to build them by using not concrete but wood and lumber only. Houses built by Muslim people belong to the government, not to themselves. If these houses are damaged, household living in the house are deemed as responsible. In such a situation, they can be punished with imprisonment to 6 years on the grounds that they damage houses of the government. For that reason, Buddhist militias firstly set fire to houses when they raid villages. Muslims both whose houses were burnt and considered as guilty by the government have the only choice, fleeing, if they are still alive.

Muslims living in the country have no social and legal rights. Crimes attributed to the Muslims are accepted both by state officials and Buddhists without any investigation; the Muslims have no right of objection and defense.

Police or military forces can launch raids to Muslims’ homes at any time and manner they want. Muslims in the country are to be punished with imprisonment for at least 4 years in the case that they make objections or resist to police or other military forces asking bribe from them.

Rights of citizenship were taken away from the owners of these lands for centuries by means of a law enacted by the military junta in 1982 that violates Article 15 of the UN’s Universal Declaration of Human Rights, “No one shall be arbitrarily deprived of his nationality nor denied the right to change his nationality”. Rohingyas have been considered as outsiders in their own lands by a newly issued citizenship law that leaves them out of the category “nationals” and since then they could not obtain the status of citizenship. These people who have been deprived of right of citizenship, one of the basic human rights, have no rights at all.

çıkarılan bir kanun ile yüzyıllardır bu toprakların sahipleri olan kişilerin vatandaşlık hakları ellerinden alınmıştır. Çıkarılan yeni vatandaşlık kanunu ile 'ulusallar' kategorisinin dışında bırakılarak kendi topraklarında yabancı unsur olarak gösterilen Rohingyalar, o günden bugüne hâlâ vatandaş statüsüne sahip olamamıştır. En temel insan haklarından biri olan 'vatandaşlık hakkı' ellerinden alınan bu insanların hiçbir hakkı bulunmamaktadır.

Vatandaşlık hakkı olmayan Myanmar'daki Müslüman nüfusun ellerinde bulunan arazilere ve mallara Budistler tarafından el konulmaktadır. Devlet destekli yerel milisler Rohingyalara baskınlar yaparak onları evlerinden ve yurtlarından kovmakta, bazılarını ise esir almakta ve onları kendi tarlalarında adeta köle gibi hiçbir ücret ödmeden çalıştırmaktadır. En ağır koşullarda köle olarak çalıştırılan Müslümanlar bu durumu Myanmar devlet birimlerine bildirse dahî herhangi bir işlem yapılmamaktadır. Çünkü şikâyetin geçerli olabilmesi için, öncelikle vatandaş olunması ve bir kimlik kartına sahip olunması gerekmektedir.

Haksız ve hukuksuz bir şekilde gözaltına alınan Rohingya Müslümanlarından bir daha haber alınamamakta, hayatta olup olmadıkları ve nerede tutulduklarına dair bilgi verilmemektedir. Hüküm cezası giyen pek çok kişinin bir daha geri gelmediği bir gerçektir. İşkence gören veya zindanlarda tutulan çok sayıdaki Müslümanın kimlikleri ve sayıları hakkında Myanmar devleti bir açıklama ve beyanat vermekten kaçınmaktadır.

Rohingya Müslümanlarının, Myanmar'ın başka bölgelerine gitmesi kanunla yasaklanmıştır. Ama aynı halktan Budist olanlar istedikleri yere gidebilmektedir. Müslümanların seyahat edebilmesi için özel izin almaları gerekmektedir. Müslümanlar seyahat gerekçesini izah eden bir dilekçe ile resmî makamlara müracaat etmekte ve tamamen görevli memurun inisiyatifine bırakılmış olan iznin onaylanması en az 2-3 ayı bulmaktadır.

Rohingya Müslümanların yanısıra diğer Müslümanlara da pasaport verilmemektedir. Komşu Bangladeş'e geçmek veya hacca gitmek için düzenlenen belgeler, bazen geri dönüşte kabul edilmemekte ve bu kişiler ülkelerine alınmamaktadır. Suudi Arabistan'da kalanların birçoğu bu şekilde mülteci konumuna düşmüştür.

Lands and properties of Muslims in Myanmar who have no right of citizenship are confiscated by Buddhists. State-supported local militias displace Rohingyas from their houses and lands by making raids and also by holding some captive they have them slave away in their fields without any payment. Even if Muslims who work as a slave under the heaviest conditions inform the governmental authorities about their situation, nothing is done because they have to be citizen first and hold an identity card so that their complaints are acceptable.

No news can be received about Rohingya Muslims that have been detained illegally and no information is given regarding whether they are alive and where they are detained. There is a reality that many people sentenced do not return back. Myanmar government avoids to make any statement and to give information as regards to identification and number of the Muslims who are tormented or kept in prisons.

Rohingya Muslims are forbidden to enter other regions of Myanmar by law. Nevertheless, Buddhists of the same community can travel wherever they want. Muslims need to get a special permission in order to travel. Muslims apply to the official authorities with a petition explaining the reason of travelling and confirmation of the permission -which is completely under the initiative of commissioned officer- lasts for at least 2 to 3 months.

Besides Rohingya Muslims, other Muslims are not given passports as well. Documents issued to travel to neighbouring Bangladesh or to go on the pilgrimage to Mecca are sometimes not admitted on the way back and the people are not allowed to enter their country. Many of the people staying in Saudi Arabia became refugees when faced with such a situation.

Recently the number of rapes of Muslim women and girls increased dramatically after encouraging and provoking statements of Buddhist clergymen. Women and girls being raped experience psychological traumas as a consequence of the atrocity which they faced.

Some obstacles have been put regarding Muslims' marriages in order to prevent the increase of their population. Documents and transactions demanded by official authorities render almost impossible Muslims' getting married. Officials receive taxes at a high rate from couples that apply for wedding licence. Both men and women have to pay this tax in advance which amounts between 50-300 thousand Kyat (800-3700

Budist din adamlarının teşvik ve beyanatları ile Müslüman kadın ve kızlara tecavüz olayları son zamanlarda daha da artmıştır. Tecavüze uğrayan kadın ve genç kızlar maruz kaldıkları bu vahşet karşısında psikolojik travmalar yaşamaktadır.

Müslümanların nüfuslarının artmasını engellemek için evlenmeleri de zorlaştırılmıştır. Resmî makamlarca istenilen evrak ve muamele, adeta Müslümanların evlenmesini imkânsız hale getirmektedir. Yetkililer, evlilik izni isteyen çiftlerden yüksek miktarda vergi almaktadır. 50 bin ilâ 300 bin Kyat (800-3700 \$) arasında değişen bu vergi, hem kadın hem erkek tarafından peşin olarak ödenmek zorundadır. İznin onaylanması için en az 2-3 yıl gibi bir süre beklemek gerekmektedir. İzin çıksa bile Budist yetkililer isterlerse evlenmeyi iptal edip aldıkları vergiyi iade etmeyebilmektedir. Bu nedenle bazı çiftler evlenmek için kaçak olarak Bangladeş'e geçmektedir.

Myanmar devletinden bu şartlarda evlenme iznini alan kişilerin en fazla 2 çocuk sahibi olmasına izin verilmektedir. 2'den fazla çocuk yapanlar ise hem çok ağır vergiye tabi tutulmakta hem de evlenme izinleri iptal edilmektedir. Ülkedeki kanunlara göre evlenme izni olmadan yaşamak yasaklanmıştır. Bu yasak daha çok Müslümanların yaşadığı bölgelerde uygulanmaktadır. Sadece Arakanlı Müslümanlar için değil, ülkedeki diğer Müslüman gruplar için de bu yasak uygulanmaktadır. Bunun için her yıl tüm aile bireyleri toplu halde çektiardıkları aile fotoğraflarını devlet yetkililerine teslim etmek zorundadır. Doğan ve ölen her çocuk için devlete vergi verme zorunluluğu bulunmaktadır. Ayrıca hayvanlar için de devlete her yıl vergi verilmesi zorunludur. Müslümanların, hayatın her safhasından vergi alan

USD). After, they have to wait for 2 to 3 years in order for licence be confirmed. Even if wedding licence is confirmed, Buddhist officials may arbitrarily cancel marriages and not refund tax they charged. Therefore, some couples cross to Bangladesh illegally so as to get married.

People that obtain wedding licence from Myanmar government in the way stated above are allowed to have 2 children at most. Those having more than 2 children are subject to pay heavy taxes and their licences are cancelled. According to national laws it is forbidden to live without wedding licence. This is practiced more widely in regions where especially Muslims live. This law is applicable not only to Arakani Muslims but also other Muslim groups in the country. Every year, all household members have to hand in their family pictures to state officials. There is a tax requirement that has to be paid to the government for every child both who is born and dead. In addition, a tax for animals has to be paid to the government annually.

Muslims have no right to use hospitals and other public institutions of Myanmar state that collects taxes in all walks of life. Patients have the permission to use private hospitals only and wherefore thousands of people lose their lives without going to a hospital ever.

Arakani Muslims who are deprived of patient rights also do not have the right to own vehicles because they are not allowed to have driving licences. Apart from these, they are forbidden to use fixed and mobile phones and internet as well. On the other hand, Arakan region is supplied electricity for only 4-5 hours a day while other parts of the country have regular energy supply.

Religious and Ethnic Discrimination

Violations of rights committed in the country are based on both religious and ethnic discrimination. Buddhist

Myanmar devletinin hastanelerinden ve diğer devlet birimlerinden yararlanma hakkı yoktur. Hasta olan kişiler ancak özel hastanelere gitme iznine sahip olmakta, bu nedenle binlerce insan hiç hastahaneye gidemeden hayatını kaybetmektedir.

Hasta hakları bu şekilde ellerinden alınan Arakanlı Müslümanlar, ehliyet alamadığı için araç sahibi olma hakları da bulunmamaktadır. Ayrıca sabit telefon, GSM ve internet kullanmaları da yasaklanmıştır. Öte yandan ülkenin diğer bölgelerine elektrik verilirken, Arakan bölgesine günde yalnızca 4-5 saat elektrik verilmektedir.

Dinî ve Etnik Ayrımcılık

Ülkede yapılan hak ihlalleri hem dinî hem de etnik ayrımcılığa dayanmaktadır. Budist yönetim ve Budist din adamları Rohingya'lara karşı halkı kışkırtmaktadır. Arakanlı Müslümanların mallarını, canlarını ve ırzlarını almalarının kendilerinin doğal hakları olduğunu devamlı olarak ilan etmektedirler. Myanmar'ın çoğunluğunu teşkil eden halktan ten ve renk bakımından ayrı oldukları için Rohingya'ları kendilerinin bir parçası olarak görmemektedirler. Myanmar askerî yönetimi, 64 yerli ırkın yaşadığı ve 200 farklı dil ve lehçenin konuşulduğu Myanmar'da, etnik azınlıkları sistemli olarak baskı ve ayrımcılık politikalarına maruz bırakmaktadır. Myanmar'ın % 68'ini Myanmarlılar, % 9'unu Şanlar, % 7'sini Karenler, % 4'ünü Budist Rakhinler, % 3'ünü Çinliler, % 2'sini Monlar, % 2'sini Hintliler, kalan % 5'ini ise aralarında Arakanlı Müslümanların (Rohingyaların) da bulunduğu diğer etnik gruplar oluşturmaktadır. Bu gruplardan Arakanlı Müslümanların, Şanların ve Karenlerin sistematik olarak Burma yönetiminin baskılarına maruz kaldıkları bilinmektedir.

Arakan'da Kur'an okumanın ve Kur'an-ı Kerim'i başkalarına öğretmenin cezası idamdır. Camilerden yüksek sesle ezan okumak ve cemaatle namaz kılmak da yasaktır. Camiler bir bahane bulunarak kapatılmakta ve yeni camilerin yapımına izin verilmemektedir. Kapatılan camilerin bahçesine Buda heykelleri dikilerek buraların birer Budist tapınağı haline gelmesi sağlanmaktadır. Arakan bölgesinde yüzlerce küçük Budist tapınağı inşa edilmiş, ancak son 20 yılda

government and clergymen provoke people against Rohingyas. They always make statements that they are given the right to take away Arakani Muslims' properties, lives and to rape them. Since Rohingyas are different from the majority of Myanmarese society in terms of their color and skin, they do not consider them as a part of their society.

In Myanmar, where 64 different native ethnicities live and 200 different languages and dialects are spoken, the military administration of Myanmar discriminates ethnic minorities continuously and systematically through oppressive policies. Myanmar is made up of Myanmarese (68%), Shan (9%), Karen (7%), Buddhist Rakhines (4%), Chinese (3%), Mon (2%), Indians (2%), Arakani Muslims -Rohingyas- and other ethnic groups (5%). It is known that Arakani Muslims, Shan and Karen among these groups are subject to systematic suppression of Burmese government.

In Arakan, recitation and teaching of Quran al-Karemare punished with death penalty. Loud recitation of athan in mosques and performing collective prayers are prohibited as well. Mosques are being closed down for a variety of unreal reasons and construction of new mosques is not permitted. Mosques that were closed are transformed into Buddhist temples by erecting Buddha statues in the courtyards. Hundreds of small Buddhist temples were constructed in the region of Arakan but permission to build new mosques was given in no way or degree within past 20 years. Sacrificial ritual, qurban, was also prohibited by official authorities. For that reason, sacrifice of qurbans is conducted in strict confidence. Moreover, Muslims who pass away cannot be buried in accordance with Islamic rules. Buddhist administration does not give permission for Muslim cemeteries; dead bodies are taken out and burnt somewhere unknown since the person buried has no identity card.

Violations Realized in the Economic Field

Arakani Muslims are also subject to quite heavy conditions in their economic activities. Muslim tradesmen are strictly required to go into a partnership with a Buddhist in order to open a new office or shop and obtain a licence. Without making any investment Buddhist citizens can own a 50% share of newly established company. On the other hand, Muslims working at public institutions are removed and their posts are replaced by Buddhists.

ülkede hiçbir şekilde cami yapımına izin verilmemiştir. Kurban ibadeti de resmî idarece yasaklanmıştır. Bu nedenle kurban kesimi çok büyük gizlilik içinde yapılmaktadır. Ayrıca ölen Müslümanlar İslamî usullerle defnedilememektedir. Budist yönetim Müslüman mezarlıklarına izin vermemekte, gömülen kişinin kimliği olmadığı için naaşı oradan çıkarılıp bilinmeyen bir yerde yakılmaktadır.

Ekonomik Alanda Gerçekleştirilen İhlaller

Arakanlı Müslümanlar ekonomik faaliyetlerinde de oldukça güç şartlara tabidir. Müslüman tüccarların yeni bir işyeri açmak ve ruhsat alabilmek için mutlaka bir Budistle ortak olması gerekmektedir. Budist vatandaşlar hiçbir sermaye koymadan kurulan şirketin %50'sine ortak olabilmektedir. Öte yandan devlet kademelerinde bulunan Müslümanlar da görevlerinden alınarak yerlerine Budistler yerleştirilmiştir. Bölgede son yıllarda çıkan doğalgaz ve petrolün rezerv değerinin yüksek olması da bölgeye olan ilginin artmasına neden olmuştur. Bölgede bulunan değerli taşların varlığı da daha önce birçok devletin bu bölgeye ilgisini arttırmıştır. Çin, bu bölgedeki doğalgaz ve petrolü borularla kendi topraklarına aktarmaya çalışmaktadır. ABD ise doğalgaz ve petrolü borularla Bangladeş üzerinden kendi pazarlarına iletmeyi hedeflemektedir. Öte yandan ABD, yakın zamanda donanmasının önemli bir bölümünü bu bölgede konuşlandırmayı planlamakta, böylece bölgede benzer hedefleri olan Çin ve Hindistan'ı kontrol altına almayı planlamaktadır. Son yıllarda 'demokratikleşme' sürecinden geçen Myanmar, sahip olduğu zengin yeraltı ve yerüstü kaynakları, son derece önemli jeopolitik ve jeostratejik

Additionally, high rate natural gas and petroleum reserves in the region have drawn attention to the region. The existence of precious stones in the region had aroused interest in many countries previously.

China tries to transfer natural gas and oil in this region into its own territory via pipelines. On the other hand, the US aims at transmitting gas and oil over Bangladesh to its markets. Besides that, the US plans to deploy a significant part of its army in this region and thus to control China and India that have similar goals over the region. Myanmar, under a process of democratization in the last years, whets global powers' and giant companies' appetite due to its rich underground and surface resources, ultimately important geopolitical and geostrategical position; thereby this situation paves the way for a fictive conflictual environment in the region. Ethnic-religious conflicts that we previously witnessed on different parts of the world are being put on the scene once again in Myanmar. While a war of interests among imperialist countries continues outside, a minority is being annihilated inside and a total genocide is fully being carried out in front of the world's eyes. the eyes of the world.

The Situation in Refugee Camps and Problem of Refugeeism

Myanmarese state makes a national policy to remove Arakani Muslims from their own lands whenever possible and to replace Buddhists from abroad with them who are subject to genocidal actions and assimilation. For that reason millions of Rohingya Muslims are condemned to live as refugees or illegal residents in different countries.

Today from Arakani Muslims that are recognized as refugees or not, 500 000 live in Saudi Arabia, 200 000

konumu ile küresel güçlerin ve dev şirketlerin iştahını kabartmakta, bu da, bölgede kurgulanmış bir çatışma ortamının zeminini oluşturmaktadır. Daha önce dünyanın farklı coğrafyalarında benzerlerine şahit olduğumuz etnik-dini çatışma ortamı, bugün Myanmar'da bir kez daha sahneye konmaktadır. Dışarıda emperyalist ülkelerin çıkar savaşı sürerken, içerde bir azınlık yok edilmekte ve dünyanın gözleri önünde tam bir soykırım gerçekleştirilmektedir.

Mülteci Kamplarındaki Durum ve Mültecilik Problemi

Myanmar devleti soykırım ve asimilasyona tabi tuttuğu Arakanlı Müslümanları her fırsatta kendi topraklarından atmayı ve onların yerlerine dışardan getirmiş olduğu Budistleri yerleştirmeyi millî politika haline getirmiştir. Bu nedenle milyonlarca Arakanlı Rohingya Müslümanı değişik ülkelerde mülteci veya kaçak olarak yaşamaya mahkum edilmiştir.

Bugün mültecilik statüsü tanınan ya da tanınmayan Arakanlı Müslümanların 500 bini Suudi Arabistan'da, 200 bini Pakistan'da, 15 bini Avrupa'nın değişik ülkelerinde, 10 bini ise Malezya'da yaşamaktadır. En çok Arakanlı mültecinin bulunduğu ülke ise, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK)'nin de faaliyet gösterdiği Bangladeş'tir. Bangladeş'teki mülteci kamplarında bugün 1.5 milyon Arakanlı Müslümanın yaşadığı tahmin edilmektedir. Yalnızca 1991-92 yıllarında Bangladeş'e göç eden Arakanlı Müslümanların sayısı 300 bindir. Yıllar boyunca yüzbinlerce Rohingya Müslümanı, Bangladeş'in yanı sıra diğer komşu ülke olan Tayland'a da iltica etmiştir. Tayland-Myanmar sınırında 9 kampa yerleştirilmiş yaklaşık 110 bin mülteci barınmaktadır.

Şubat 2009'da Tayland ordusunun 190 Rohingya mültecisi botlara istifleyerek açık denizlere sürdüğü kayıtlara geçmiştir. Aynı tarihte, Tayland ordusu tarafından işkence gördükten sonra açık denizde terk edilen bir grup mülteci Endonezya makamları tarafından kurtarılmıştır. Tayland tarafından 2009 Şubat ayı sonu itibarıyla açık denizlere bırakılan 5 bottan 4'ü batmış ve biri karaya oturmuştur. 12 Şubat 2009'da Tayland Başbakanı Abhisit Vejjajiva 'bazı durumlarda' Rohingya halkının, açık denizlere salındığını

in Pakistan, 15 000 in different European countries and 10 000 in Malaysia. The biggest part of Arakanı refugees are in Bangladesh in which UNHCR carries out activities. It is estimated that 1.5 million Arakanı Muslims live in refugee camps in Bangladesh today. The number of Arakanı Muslims migrated to Bangladesh only between the years 1991-1992 is 300 000. Hundreds of thousands of Rohingyas took refuge along the years to neighbouring Thailand besides Bangladesh. Approximately 110 000 refugees take shelter in 9 camps on the border of Thailand-Myanmar.

In February 2009, it was recorded that Thai army gathered 190 Rohingya refugees in boats and sent them offshore. At the same date, a group of refugees was rescued by Indonesian authorities, which was left in open sea after they were tormented by Thai army. By the end of February 2009, 4 out of 5 boats that were left in open sea by Thailand sank and the remaining one ran aground. On 12 February 2009 Abhisit Vejjajiva, Thai Prime Minister, had accepted that Rohingya people were to be thrown away in open sea in some cases; but those who executed this atrocity were left unpunished.

According to official statistics, 33 000-37 000 refugees were found in Bangladesh under the supervision of UNHCR by the end of the year 2005. 12 000 of these refugees took shelter in Nayapara refugee camp in the southern Bangladesh, 8000-12 000 in Kutupalong refugee camp and 13 000 in Leda refugee camp. When visited by UHİM, these camps seemed us as concentration camps. People live in jerry built houses which are quite unhealthy and physically inconvenient.

100 000 people living in Kutupalong Camp are not officially UN refugees. Unofficial refugees living in this camp struggle to survive under very harsh conditions.

It is estimated that unregistered Arakanı refugees over 100 000 struggle to keep alive outside of camps in Bangladesh, in forestry areas and villages.

These figures at our hand are only the visible part of the humanitarian crisis. This human tragedy will continue unless the origin of this problem, the oppressive and atrocious policy in Myanmar, is put on the agenda of international society; refugee outflows will continue to occur towards Bangladesh and other countries considered as safe.

Today, unofficial refugees -those who came to Bangladesh through illegal ways and have been living

kabul etmiş, ancak bu vahşeti gerçekleştirenlere hiçbir ceza verilmemiştir.

Resmî rakamlara göre 2005 yılı itibarıyla Bangladeş'te BMMYK'nın gözetiminde 33-37 bin mülteci bulunmaktadır. Bu mültecilerin 12 bini Bangladeş'in güneyindeki Nayapara Kampı'nda, 8-12 bini Kutupalong Kampı'nda, 13 bini ise Leda'daki mülteci kampında barınmaktadır. UHİM olarak ziyaret etmiş olduğumuz bu kamplar adeta bir toplama kampı görünümündedir. İnsanlar sağlıklı ve fiziki şartları uygun olmayan derme çatma kulübelerde yaşamaktadır.

Kutupalong Kampı'nda yaşayan 100 bin kişi, BM tarafından resmî mülteci hüviyetinde değildir. Bu kampta yaşayan gayriresmî mülteciler çok zor şartlarda hayatta kalmaya çalışmaktadırlar.

Bangladeş'te kamplar dışında, ormanlık alanlarda ve köylerde de 100 binin üzerinde kayıtdışı Arakanlı mültecinin hayatta kalma mücadelesi verdiği tahmin edilmektedir.

Elimizde bulunan bu rakamlar, yaşanan insanî krizin sadece görünen yüzüdür. Bu sorunun merkezi olan Myanmar'daki zulüm ve baskı politikası uluslararası kamuoyunun gündemine gelmediği müddetçe bu insanlık trajedisi devam edecek, insanların, Bangladeş'e ya da güvenli buldukları başka ülkelere kaçışları kitleler halinde devam edecektir.

Bugün Bangladeş'e kaçak yollarla gelmiş ve resmî mülteci statüsünde olmadığı için daha önceden bölgeye gelen akraba ve dostlarının yanında yaşamakta olan gayriresmî mülteciler, Bangladeşli toprak ağalarının çiftliklerinde kaçak işçi olarak çalışmaktadır.

Arakanlılar kamplara kabul edilmediklerinden, yasadışı ekonomik göçmenler olarak görülmektedir. Kaydı olmayan bu 'yasadışı göçmenlerin' sayısı Bangladeş basınına göre 200 bin, Arakan Tarih Topluluğu'na (Arakan Historical Society) göre ise yaklaşık 300 bin'dir.

Hiçbir yardım alamayan bu insanlar, korunmasız bir hâlde ve çok zor koşullar altında, kampların dışında, Bangladeş-Myanmar sınır bölgelerinde yaşam mücadelesi vermektedir. Vatandaşlık hakları hem Myanmar askerî yönetimi hem de Bangladeş tarafından tanınmayan Arakanlı Müslümanlar, yasadışı olarak, hiçbir hakka sahip olmaksızın fabrikalarda çalışmakta, güvenlik güçlerinin kötü muamelesine maruz kalmaktadır.

with their previously migrated relatives and friends because of not having official refugee status- work illegally in the farms of Bangladeshi landlords.

Since Arakanis are not accepted into the camps, they are seen as economically illegal refugees. The number of these unregistered "illegal refugees" is 200 000 according to Bangladeshi media and approximately 300 000 according to Arakan Historical Society.

Those people receiving no aid struggle to stay alive outside of camps, unprotected under very hard conditions in border regions of Bangladesh-Myanmar. Citizenship rights of Arakani Muslims are recognized neither by Myanmar military government nor by Bangladesh; they work illegally in factories without having any rights and are exposed to mistreatment of security forces.

Bangladeshi government had to close down the border because of high number refugee outflows from Myanmar. Tens of thousands people had to return back stalely, hungry and ill by means of primitive rafts. Those are deprived of houses and shelters and therefore they strive to live in forests and riversides.

Surface area of Bangladesh with a population of 160 million is 144 000 km². Sheltering possibilities are quite limited in the case of mass migrations from abroad due to smallness of its territory and magnitude of its population. However, the most populated refugee camps are still found in Bangladesh.

Besides that, Bangladeshi government had to close down borders in order to prevent people becoming refugees and to prevent Muslim identity of the region be abolished as a result of complete evacuation of Arakan region.

Bangladesh, UNHCR and Myanmar have not compromised so far regarding the situation of refugees in Bangladesh and solutions found have not been put in practice. The reason is that offered solutions could not get to the root of the problem, on the contrary they caused things to be more complicated. The real question that has to be posed is the following: Is this problem really wanted to be solved?

In the camps in Bangladesh, children die before the age of 7. Female mortality is quite above the world average. Children living under unhealthy conditions in the camps meet with various illnesses at early ages; future of children who grow up in an uneducated and unhealthy environment proves to remain ambiguous. One of the most significant problems that refugee

Bangladeş hükümeti, kitleler halinde Myanmar'dan kaçan mültecilerin çokluğu nedeni ile sınırı kapatmak zorunda kalmıştır. Onbinlerce insan, ilkel kayıklar ile aç, bitkin ve hasta bir şekilde geri dönmek zorunda kalmıştır. Evleri ve kalacakları yerleri olmayan bu insanlar ormanlarda ve dere kenarlarında yaşamaya çalışmaktadır.

160 milyon nüfusa sahip Bangladeş'in yüzölçümü 144 bin km²'dir. Topraklarının küçüklüğü ve nüfusunun fazla olması sebebiyle dışarıdan kitleler halinde gelecek olan mülteci nüfusu barındırma imkanı son derece sınırlıdır. Bununla beraber en yoğun mülteci kampları da yine Bangladeş'te bulunmaktadır.

Ayrıca, Bangladeş hükümeti Arakan bölgesinin tamamen boşaltılarak halkın mülteci haline gelmesini engellemek ve bölgenin Müslüman kimliğinin ortadan kaldırılmasını engellemek için sınırları kapatmak zorunda kalmıştır.

Bangladeş, BMMYK ve Myanmar, Bangladeş'teki mültecilerin durumuyla ilgili bugüne kadar bir anlaşmaya varamamış, bulunan çözümler uygulamaya konulamamıştır. Zira sunulan çözüm önerileri sorunun asıl kaynağına inememiş, aksine, sorunları daha da içinden çıkılmaz bir hâle getirmiştir. Burada esas sorulması gereken soru şudur: "Acaba sorun çözülmek isteniyor mu?"

Bangladeş kamplarında çocuklar 7 yaşına gelmeden hayatını kaybetmektedir. Kadın ölümleri ise dünya standartlarının çok üstündedir. Kamplarda sağlıklı şartlarda yaşayan çocuklar değişik hastalıklarla daha küçük yaşlarda tanışmakta, eğitimsiz ve sağlıklı bir ortamda büyüyen bu çocukların geleceğı belirsizliğini korumaktadır. Kamplarda sağlıklı ortamda yaşayan mülteci ailelerin en

families living in the unhealthy environment of the camps face is having many children. Each family has 9 to 12 children. Because of numerous childbearing, female mortality is much higher than world average.

Another problem is child (girls) marriage. However, the main reason of this practice is kidnapping of teenager girls from the camps under supervision of the UN and Bangladesh.

Another reason for Arakani refugees to prefer having many children is to increase their population. Nevertheless, most of children who are born and grown up under unhealthy conditions die before the age of 7.

On our visit to camps along Teknaf border in the city of Cox's Bazaar of Bangladesh, we ascertained that tens of thousands refugees struggle to keep alive. In refugee camps, families generally having 10-14 members live in jerry built hovels of which the biggest is of 20-25 m².

There are almost no old people in the camps because people die at early ages due to hunger or insignificant diseases. Inadequate nutrition and diseases as a consequence of unhealthy environmental conditions are seen quite frequently not only in children but also in adults. That starvation is also observed frequently in the camps shows how difficult living conditions are in the region.

Arakani Muslims that struggle to live under unhealthy conditions have no idea about their future and rights to food and nutrition, sheltering, education, health, life and about until when they continue to live in these camps.

Bangladeshi government does not allow improvement in the camps. They are anxious about that Arakani Muslims in Myanmar would come to Bangladesh by leaving their own lands if living conditions in these

önemli sorunlarından bir tanesi, fazla çocuğa sahip olmalarıdır. Her aile 9-12 arasında çocuğa sahiptir. Bu nedenle, fazla doğumdan dolayı kadın ölümleri dünya genelinin çok üzerindedir.

Bir başka sorun da, kızların çok küçük yaşta evlendirilmesidir. Ancak bu uygulamanın en büyük sebebi, ergenlik çağına gelen kızların BM ve Bangladeş'in kontrolündeki kamplardan kaçırılmalarıdır.

Arakanlı mültecilerin çok çocuğa sahip olmak istemelerinin bir başka nedeni ise nüfuslarının artmasını sağlamaktır. Ancak, sağlıksız şartlarda doğan ve büyüyen çocukların çoğu, henüz 7 yaşına gelmeden hayatını kaybetmektedir.

Bangladeş'in Cox's Bazaar şehrindeki Teknaf sınır boyunca kamplara yaptığımız ziyarette onbinlerce mültecinin yaşam mücadelesi verdiği tesbit edilmiştir. Mülteci kamplarında çoğu 10-14 kişilik aileler, en büyüğü 20-25 m² olan derme çatma barakalarda yaşamaktadır.

Kamplarda yaşlı insan ise neredeyse hiç bulunmamaktadır. Çünkü insanlar açlık ya da basit hastalıklar sebebiyle yaşamlarını genç yaşta yitirmektedir. Yetersiz beslenme ve sağlıksız çevre koşulları nedeniyle oluşan hastalıklara sadece çocuklarda değil, yetişkin insanlarda da oldukça sık rastlanmaktadır. Kamplarda açlık sebebiyle gerçekleşen ölümlerin de sıkça görülmesi, bölgede yaşam koşullarının ne kadar zor olduğunu gözler önüne sermektedir.

Sağlıksız koşullarda yaşam mücadelesi veren Arakanlı Müslümanlar, yeme, içme, barınma, eğitim, sağlık ve yaşam haklarının yanı sıra geleceklerinin ne olacağını, ne zamana kadar bu kamplarda yaşayacaklarını bilmemektedir.

Bangladeş devleti kamplarda iyileştirme yapılmasına izin vermemektedir. Bu kamplardaki hayat şartlarının iyileştirilmesi durumunda Myanmar'daki Arakanlı Müslümanların kendi yerlerini bırakıp Bangladeş'e geçmesinden endişe edilmektedir. Bu mantıkla kamp yaşamı dayanılmaz hale getirilmekte ve gelen mültecilerin geri dönmesi, yeni göç edecek olanların Bangladeş'i tercih etmemesi amaçlanmaktadır.

Gerek Myanmar, gerekse Bangladeş tarafında kaybolan küçük erkek çocukları ile kaçırılan genç kızlar bir daha bulunamamaktadır. Kızları fuhuş çetelerinin, erkek çocukları ise organ mafyasının kaçırdığı tahmin edilmektedir. Bu

camps are improved. With such a mentality, life in the camps is turned to be unbearable; thereby it is aimed that current refugees go back to their lands and potential refugees do not prefer Bangladesh.

Both in Myanmar and Bangladesh sides, little boys lost and young girls kidnapped can never be found. It is supposed that girls are kidnapped by prostitution gangs and boys by organ mafias. The thing strengthening this possibility is that the number of people going to countries such as Thailand, China and India for organ transplantation and operations of kidney transplantation in these countries are very cheap and popular. In addition, emerged as a consequence of unhealthy environmental conditions are seen quite frequently not only in children but also in adults. That starvation is also observed frequently in the camps shows how difficult living conditions are in the region.

Arakani Muslims that struggle to live under unhealthy conditions have no idea about their future and rights to food and nutrition, sheltering, education, health, life and about until when they continue to live in these camps.

Bangladeshi government does not allow improvement in the camps. They are anxious about that Arakani Muslims in Myanmar would come to Bangladesh by leaving their own lands if living conditions in these camps are improved. With such a mentality, life in the camps is turned to be unbearable; thereby it is aimed that current refugees go back to their lands and potential refugees do not prefer Bangladesh.

Both in Myanmar and Bangladesh sides, little boys lost and young girls kidnapped can never be found. It is supposed that girls are kidnapped by prostitution gangs and boys by organ mafias. The thing strengthening this possibility is that the number of people going to countries such as Thailand, China and India for organ transplantation and operations of kidney transplantation in these countries are very cheap and popular. In addition, there is a rumour that Israel is interested in transplantation also in this region as in the case of other countries having refugee problem.

There is an almost common complaint among the people regarding diseases that are frequently seen due to rain and moisture caused by continuous rainfall. People become ill because of walking barefoot generally as a consequence of poverty. Pneumonia is considered as a normal illness by refugees that have to work seminude under rain in paddy fields –the only means of livelihood

ihtimali güçlendiren ise Tayland, Çin ve Hindistan gibi çevre ülkelere organ nakli için gidenlerin sayısının fazlalığı ve böbrek nakli ameliyatlarının bu ülkelerde hem çok ucuz hem de çok revaçta olmasıdır. Ayrıca dünyanın diğer mülteci sorunu olan ülkelerinde olduğu gibi İsrail'in bu bölgede de organ nakli ile ilgilendiği duyumları alınmaktadır. Sürekli yağış alan bir bölge olduğu için yağmur ve nemden dolayı sıkça görülen hastalıklar hemen hemen herkesin ortak şikâyetidir. Yoksulluk sebebiyle oldukça yaygın olarak görülen yalın ayakla yürüme sebebiyle oluşan hastalıklar bulunmaktadır. Bölgedeki tek geçim kaynağı pirinç ekimi için oluşturulan çeltik tarlalarında yarı çıplak ve yağmur altında çalışmak zorunda kalan mülteciler için zatürre normal karşılanan bir hastalık durumundadır. Ayrıca, vahşi hayvanların saldırımları ve böcek sokması sonucu hayatını kaybedenlerin sayısı azımsanmayacak seviyededir. Kısacası, Bangladeş'te mülteci ya da kaçak göçmen olarak bulunan 1.5 milyon insan, Myanmar yönetiminin acımasız politikaları ve başta BM olmak üzere, dünyada adalet ve huzurun teminatı olduğu iddiasındaki kurum ve devletlerin duyarsızlığı sebebi ile, yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgide hayatlarına devam etmektedirler.

in the region. Apart from this, number of people killed as a result of attacks of wild animals and insect sting is at a considerable degree.

In brief, 1.5 million people found as refugees or illegal migrants in Bangladesh continue their life on the thin line between life and death because of merciless policies of Myanmar government and indifference of institutions and governments -first and foremost the UN- that claim to be the guarantor of justice and peace in the world.

öneriler

suggestions

- Arakan'da yaşanan süreç, uluslararası medyanın ve küresel güçlerin yaklaşımıyla ele alınmamalı, sürecin arkasında yatan asıl sebepler irdelenmelidir. Sahip olduğu potansiyelle, başta ABD, İngiltere ve Çin olmak üzere, dünya siyasetine yön veren devletlerin, Arakan ve Myanmar üzerinden planlar yaptığı unutulmamalıdır. Yüzlerce yıldır birarada yaşayan Müslüman ve Budist unsurların, bugün İngiltere'nin başını çektiği bir komployla çatışmanın ortasına atıldığı görülmeli ve bu oyunu bozacak politikalar geliştirilmelidir.
- Arakan'da yaşanan sorunun uluslararası platforma taşınması için Türkiye Hükümeti gerekli girişimlerde bulunmalı ve bu konuda BM acilen toplantıya çağrılarak, kınayıcı ve önleyici bir karar çıkması sağlanmalıdır.
- İslam İşbirliği Teşkilatı acil olarak toplanmalı, üye ülkeler örgütlenerek soruna ilişkin birlikte ve bütüncül bir tepkiyle karar alınması sağlanmalıdır.
- Türkiye'nin Dışişleri Bakanlığı kanalıyla bölgede açmış olduğu siyasî ve insanî koridorun devamlılığı sağlanmalı; özellikle TİKA, Kızılay gibi kurumların Myanmar / Arakan bölgesine ilişkin faaliyetleri kalıcı hale getirilmelidir. Zira bu çalışmalar Arakan'da güvenli bir ortamın oluşmasına katkı sağlayacaktır.
- Process in Arakan should not be dealt with approaches of international media and global powers, the real reasons behind the situation should be investigated. It should not be forgotten that states dominating world politics -first the USA, the UK and China- with their potential make plans over Arakan and Myanmar. It must be noticed that today Muslims and Buddhists coexisted for centuries are being hurled into the middle of conflicts by a UK-led compass and policies should be developed in order to spoil the game.
- The Turkish government should take necessary initiatives in order to bring up the situation in Arakan on the agenda of an international platform and it must be ensured that a preventive and condemnatory decision is made by calling the UN for a meeting on short notice regarding this.
- The OIC (Organisation of Islamic Cooperation) should convene urgently and it should be ensured that a decision is made together with an integrated reaction related to the problem by organizing all member countries.
- Political and humanitarian relations that have been established by the means of the Ministry of Foreign Affairs of Turkey should be ensured to continue; the activities of institutions especially such as TİKA and Red Crescent must be made permanent in Myanmar / Arakan region. These activities shall contribute to formation of a safe environment in Arakan.

- Eğitim çağındaki Arakanlı gençlerin Türkiye’de ve dünyanın farklı ülkelerinde eğitim almaları sağlanmalı, eğitimi tamamlayan bu gençlerin ülkelerine geri dönerek Arakan halkına hizmet etmesi hedeflenmelidir.
- Uluslararası alanda çalışma yapan insan hakları örgütleriyle diyaloga geçilerek bu konuya ilişkin aktif rol almaları sağlanmalıdır.
- Uluslararası yardımların Arakan bölgesine yönlendirilerek Arakan dışındaki mülteci kamplarının yavaş yavaş kaldırılması sağlanmalıdır.
- Öncelikle mülteci akını durdurulmalı, sonrasında geri dönüşler sağlanmalıdır. Zirâ Myanmar yönetimi Arakan’da uyguladığı politikalarla bölgedeki Müslüman nüfusu tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Mülteci akınının durdurulmasından ve geri dönüşlerin sağlanmasından sonra, mültecilerin bulundukları ülkelerdeki yaşam şartlarının iyileştirilmesi hedeflenmelidir.
- Arakan gibi farklı etnik ve dinî azınlıkların bulunduğu sorunlu bölgelere yönelik stratejik çalışmalar yapılmalı; bu meyanda yazar, akademisyen, aktivist ve sanatçılardan oluşan sivil çalışma grupları oluşturulmalı ve bu grupların bölgedeki sivil oluşumlarla diyaloga geçerek sorunun çözümüne katkı sağlayacak çalışmalar yapmaları desteklenmelidir.
- Budistlerin Nobel Barış Ödülü sahibi dini lideri Dalai Lama Tenzin Gyatso ve bir başka Nobel Barış Ödülü sahibi Myanmarlı kadın düşünür-aktivist Aung San Suu Kyi başta olmak üzere, Budist dünyasının önderleriyle diyaloglar kurulmalı ve onların bu meseleye duyarlı olmaları sağlanmalıdır.
- Arakan gibi yaşam hakkını tehdit eden siyasî sorunların yaşandığı bölgelere yönelik insanî yardım çalışmaları siyasî, hukukî ve güvenlik merkezli olmalıdır. Bu noktadan hareketle tarihsel deneyimleri referans alan ve Myanmar yönetiminin baskıcı politikalarını engelleyecek, etkin, kuşatıcı, kalıcı, stratejik çözümler geliştirilmelidir.
- The problem should be kept on the world’s agenda by organizing international symposia and conferences about Arakan and be investigated in its different aspects.
- Young Arakanis at the age of education should be provided education in Turkey and different countries of the world; it should be aimed at that these young people return back to their country and serve Arakani community when they finish their education.
- By establishing contact with international human rights organizations, it should be ensured that they take active role regarding this issue.
- Refugee camps outside of Arakan should be ensured to be closed down gradually by directing international humanitarian aid toward Arakan region.
- First of all, refugee outflows should be stopped and then refugees should be ensured to return back. The reason for this is that Myanmar government aims at evacuating Muslim population in the region through policies implemented in Arakan. After refugee outflows are stopped and they are ensured to return back, it should be aimed at improving living conditions in the countries where refugees live.
- Strategical activities should be carried out for problem regions like Arakan in which various ethnic and religious minorities live; in this context, civilian working groups including writers, academicians, activists and artists should be formed. Activities of such groups should be supported in relation to their making contribution to the solution of the problem by contacting civil organizations in the region.
- Dialogues should be established with the outstanding personalities of the Buddhist world firstly such as Nobel Buddhist religious leader Dalai Lama and another Nobel Myanmar female thinker-activist Aung San Suu Kyi; it should be ensured that they become aware toward the issue.
- Humanitarian relief activities for regions like Arakan, in which there are political problems threatening right to life, should be political, legal and security oriented. Departing from that, should be developed effective, comprehensive, permanent and strategical solutions that are based on historical experience and able to prevent oppressive policies of Myanmar government.

